13/11/2022

Φθιώτιδος Συμεών: «Αν δεν ξαναβρούμε τον πλησίον, δεν θα βρούμε ούτε τον εαυτό μας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον μοναδικό ενοριακό Ιερό Ναό αφιερωμένο στον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο σε ολόκληρη την Φθιώτιδα, στην ακριτική Σοφιάδα του Δήμου Δομοκού, λίγα μόλις χιλιόμετρα από την γειτονική και όμορη Καρδίτσα, ιερούργησε την Κυριακή 13 Νοεμβρίου 2022 ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Τον ιεράρχη υπεδέχθησαν με αγάπη και ενθουσιασμό οι κάτοικοι της Σοφιάδος. Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ το Ιερό Αναλόγιο διηκόνισε χορός τοπικών Ιεροψαλτών υπό την Διεύθυνση του Πρωτοψάλτου κ. **Γεωργίου Αργυρού**.

Μετά το πέρας της Πανηγυρικής Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος είχε την ευκαιρία μιας ουσιαστικής και πνευματικής επικοινωνίας με όλους.

Ακολούθως ο Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος από τον Δήμαρχο Δομοκού κ. **Χαράλαμπο Λιόλιο** επισκέφθηκε και τον διπλανό ιστορικό οικισμό Πετρίλια, όπου ενημερώθηκε από τους κατοίκους για την πλούσια ιστορία του και τέλεσε Δέηση στον Ιερό Ναό της Παναγίας.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στην Σοφιάδα Δομοκού παραβρέθηκαν: Οι Βουλευτές Φθιώτιδος κ. **Γεώργιος Κοτρωνιάς** και κ. **Θεμιστοκλής Χειμάρας,** ο Δήμαρχος Δομοκού κ. **Χαράλαμπος Λιόλιος** με μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου, ο Διευθυντής Β/θμιας Εκπαιδεύσεως Ν. Φθιώτιδος κ. **Κωνσταντίνος Σπαλιώρας**, καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων του τόπου.

Το κήρυγμα του Φθιώτιδος

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών αναφέρθηκε στο Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της ημέρας, σε συνδυασμό μάλιστα με το πρόσωπο και την διδασκαλία του Ιερού Χρυσοστόμου και μεταξύ των άλλων σημείωσε:

«Σε μια εποχή που ιδιαίτερα ταλανίζεται η ανθρωπότητα αφενός μεν σε παγκόσμιο επίπεδο από ακατανόητες εμφύλιες πολεμικές συρράξεις μεταξύ αδελφών, γιατί όλοι οι άνθρωποι είμαστε αδελφοί και πολύ χειρότερο μεταξύ και ομοδόξων αδελφών, μεταξύ χριστιανών, μεταξύ ορθοδόξων χριστιανών, μεταξύ ανθρώπων, οι οποίοι γεννήθηκαν από την ίδια μήτρα, της ίδιας κολυμβήθρας, της ίδιας Μάνας, της Εκκλησίας.

Σε μια εποχή που ακόμη χύνεται αίμα σε διάφορες γωνιές του πλανήτη της γης, σε μια εποχή που οι άνθρωποι αλλά και οι συλλογικότητες και οι εκπρόσωποι των ανθρώπων δείχνουν αδυναμία να συνεννοηθούν για βασικά και μεγάλα και σπουδαία, τα οποία μπορούν να διαμορφώσουν συνθήκες ειρηνικής διαβίωσης, αλλά και σε μια εποχή που βλέπουμε γύρω μας τη βία, την εγκληματικότητα, την ανασφάλεια, την καχυποψία, την τοξικότητα, όπου έρχεται να κλονιστεί η εμπιστοσύνη στις μεταξύ μας σχέσεις ακόμα και στον τρόπο με τον οποίον θα επικοινωνούμε, στην ασφάλεια της μεταξύ μας συναντήσεως, του μεταξύ μας διαλόγου, των μεταξύ μας επαφών.

Σε μια τέτοια εποχή έντασης έρχεται ο Χριστός, κάνοντας έναν διάλογο, να απαντήσει σε ένα συγκλονιστικό ερώτημα, το οποίο αν το ξαναφέρουμε στην επιφάνεια του δημοσίου αλλά και διαπροσωπικού διαλόγου, θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε όλα τα προβλήματα ανεξαιρέτως, όλα μα όλα, από τα πιο δύσκολα και σύνθετα μέχρι τα πιο απλά. Από τα γεωπολιτικά προβλήματα, από τα προβλήματα τα οικονομικά, τα ενεργειακά, τα θεσμικά, από τα προβλήματα μέσα στην κοινωνία, μέχρι τα προσωπικά και εσωτερικά θέματα που έχει ο καθένας. Αν απαντήσουμε στο ερώτημα, στο οποίο απαντά σήμερα ο Χριστός, και το ερώτημα, το οποίο απαντά, είναι: «ποιος είναι ο πλησίον». Ξαναφέρνει στην επιφάνεια τον πλησίον.

Είναι αυτό, το οποίο έχουμε ξεχάσει, γιατί πολλές φορές ακόμα και αυτός που είναι στην αγκαλιά μας μέσα, δεν είναι πλησίον μας, γιατί ο πλησίον δεν είναι αυτός που βρίσκεται σε τοπική εγγύτητα. Πλησίον είναι αυτός, ο οποίος βγάζει από μέσα μας την αγάπη, την καλοσύνη, την ευσπλαχνία, την οικτιρμοσύνη, την πραότητα, την ηρεμία, το ενδιαφέρον. Αυτό έρχεται ξανά μέσα σε μια ατμόσφαιρα ταραχής να φέρει ο Χριστός στη ζωή μας»

Επίσης σε άλλο σημείο ο κ. Συμεών τόνισε: *«Ο **Χριστός** μας παρουσιάζει ποιος είναι ο πλησίον. Αυτός είναι ο πλησίον, αυτή είναι η καλή πρακτική, αυτό είναι το παράδειγμα ζωής που αποτελεί λύση στα προβλήματα της ανθρωπότητας της τραυματισμένης, της πληγωμένης. Της ανθρωπότητας, η οποία νιώθει ότι βρίσκεται μόνη της, του ανθρώπου, ο οποίος νιώθει ότι είναι ανυπεράσπιστος, νιώθει ότι βάλλεται από πουθενά, που δεν ξέρει τι του γίνεται, που δεν ξέρει «από πού θα τη βρει», που δεν ξέρει τι μπορεί να κρύβει ο γείτονάς του που του χαμογελάει με αστραφτερό χαμόγελο, που όλα φαίνονται ήσυχα, όλα φαίνονται ρόδινα, όλα φαίνονται εξωτερικά αγγελικά πλασμένα. Και τι μπορεί να κρύβει μέσα του, τι σκοτάδι μπορεί να κρύβει μέσα του ένας άνθρωπος ή μία κοινωνική ομάδα.*

Αυτός είναι ο πλησίον. Είναι αυτός ο οποίος υπερβαίνει την οποιαδήποτε διαφορετικότητα του, υπερβαίνει την οποιαδήποτε διαφορετική του άποψη, υπερβαίνει την οποιαδήποτε διαφορετική του αντίληψη. Ο πλησίον είναι η απάντηση στο σήμερα, σε όλα αυτά που βιώνουμε και είναι η λύση και η θεραπεία».

Τέλος ο κ. Συμεών αναφερόμενος στο πρόσωπο του **Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου**, μεταξύ άλλων, σημείωσε: *«Και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, υπήρξε ο κατ' εξοχήν καλός Σαμαρείτης, ως Ποιμένας της Εκκλησίας, περιέθαλψε χιλιάδες φτωχούς, χιλιάδες άστεγους, στην Κωνσταντινούπολη έγινε Πατέρας και Ποιμένας των φτωχών, των αδυνάτων, των ξένων, των κατατρεγμένων και έμεινε πιστός και αφοσιωμένος στην αλήθεια με βαρύ τίμημα και οδυνηρό κόστος.*

Και ερμηνεύοντας τη σημερινή παραβολή μας δίνει ένα άλλο ακόμα πιο πνευματικό νόημα και μας λέει ότι ο ημιθανής, ο τραυματισμένος είναι ο κάθε άνθρωπος, είναι ο πρώτος Αδάμ και ο κάθε Αδάμ, ο οποίος έφυγε από τα Ιεροσόλυμα, από την κατάσταση του ουρανού, βγήκε μέσα από τον παράδεισο και μπήκε μέσα στην Ιεριχώ, μέσα δηλαδή στον κόσμο και στην τραγικότητα της ιστορίας, στις αντινομίες της, της ιδιοτέλειας, της φιλαυτίας και του επιτέθηκαν οι πειρασμοί, καθώς ο ληστής είναι ο διάβολος που θέλει να αρπάξει και να κλέψει την ψυχή του ανθρώπου και τον τραυμάτισαν και τα τραύματα είναι οι αμαρτίες, τα τραύματα είναι τα πάθη, τα ελαττώματα, οι αδυναμίες. Αυτά είναι τα τραύματα. Και έρχεται ο «εκ της Μαρίας», αυτός είναι ο Σαμαρείτης, ο Υιός της Μαρίας, έρχεται ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, έρχεται και παίρνει στην αγκαλιά του, παίρνει στην αγκαλιά του τον καθέναν από μας, προσλαμβάνει την τραυματισμένη ανθρώπινη φύση, προσλαμβάνει την ημιθανή ανθρώπινη φύση, προσλαμβάνει τον άνθρωπο τον πεσμένο, τον ταλαιπωρημένο, τον παίρνει στην αγκαλιά του, τον θεραπεύει. Αυτό είναι το Μυστήριο της Ενσάρκωσης.

Αυτή είναι η κένωση του Χριστού. Και τον ανεβάσει στο πανδοχείο, τον εισαγάγει στο πανδοχείο που είναι η ***Εκκλησία****.*

Και τι σημαίνει πανδοχείο; Δέχεται τους πάντες. Παν δοχείο. Τους πάντες δέχεται και γινόμαστε όλοι πλησίον και γινόμαστε όλοι η οικογένεια κι έτσι καταπαύουν όλες οι εκτροπές, όλες οι παρεκκλίσεις. Μονάχα έτσι μπορούν να σταματήσουν πόλεμοι και συρράξεις, μονάχα έτσι μπορούν να σταματήσουν συγκρούσεις, μονάχα έτσι μπορούν να σταματήσουν έχθρες και διχόνοιες μέσα στις οικογένειες, μέσα στις σχέσεις, μέσα στις φιλίες, στις γειτονιές, μέσα στα χωριά, μέσα στις πόλεις, μονάχα αν θυμηθούμε και καταλάβουμε ότι ο άλλος δεν είναι η κόλασή μου, αλλά ο άλλος είναι ο παράδεισός μου, ο άλλος είναι η δυνατότητά μου να εξελιχθώ, ο άλλος είναι η δυνατότητά μου να γίνω καλύτερος, ο άλλος είναι η δυνατότητά μου να ανοίξει η καρδιά μου, ο άλλος είναι η δυνατότητά μου να ανοίξουν οι ορίζοντές μου, ο άλλος είναι η δυνατότητα να καταλάβω τι αξία έχει ο πλησίον στη ζωή μου. «πορεύουκαὶσὺποίειὸμοίως» μας λέει ο ***Χριστός****».*

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι *«ο **Χριστός** μας καλεί σήμερα όλους μας να ξαναβρούμε τον χαμένο πλησίον και αν βρούμε τον χαμένο πλησίον θα βρούμε τον εαυτό μας τον ίδιο. Ο λόγος που έχουμε χάσει τον εαυτό μας, είναι γιατί χάσαμε το διπλανό μας. Αν δεν ξαναβρούμε τον πλησίον, δεν θα βρούμε ούτε τον εαυτό μας. Δεν μπορεί να υπάρξει άνθρωπος χωρίς να κοινωνεί, χωρίς να επικοινωνεί, χωρίς να βρίσκεται σε σχέση με άλλους ανθρώπους. Αυτό καταξιώνει κάποιον ως άνθρωπο, ως πολίτη, ως χριστιανό, ως ένα κεκλημένο για να ζήσει μέσα στην αιωνιότητα και να μη χαθεί μέσα στην τραγικότητα της ιστορίας».*